

C/2024/2458

8.4.2024

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2024 r. – DZ Bank/SRB

(Sprawa T-116/24)

(C/2024/2458)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DZ Bank AG Deutsche Zentral-Genossenschaftsbank, Frankfurt am Main (Frankfurt am Main, Niemcy)
(przedstawiciele: H. Berger, M. Weber i D. Schoo, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę ostatecznej decyzji Komisji odwoławczej Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 grudnia 2023 r. w połączonych sprawach odwoławczych 2/2023 i 3/2023 w ten sposób, że sprawa zostanie przekazana do ponownego rozpatrzenia przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji;
- pomocniczo, stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Komisji odwoławczej Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 grudnia 2023 r. w połączonych sprawach odwoławczych 2/2023 i 3/2023;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez ostateczną decyzję art. 85 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾, jako że wbrew temu przepisowi odrzucono w niej odwołanie w sprawie 3/2023 jako niedopuszczalne.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez ostateczną decyzję art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 3 rozporządzenia nr 1 ⁽²⁾ ze względu na błędne oddalenie pierwszego zarzutu odwołania w sprawie odwoławczej 2/2023 w odniesieniu do naruszenia przez wspólną decyzję wyboru przez skarżącą języka niemieckiego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez ostateczną decyzję art. 12d ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i art. 296 ust. 2 TFUE, jako że w ramach badania drugiego zarzutu odwołania w sprawie odwoławczej 2/2023 opiera się ona na błędnej ocenie prawnej, zgodnie z którą wspólna decyzja zawiera kompletne i wystarczająco szczegółowe i konkretne uzasadnienie ustalenia poziomu MREL ⁽³⁾ LRE ⁽⁴⁾ i wymogu podporządkowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez ostateczną decyzję art. 12d ust. 3 akapit 4 w związku z art. 27 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 oraz art. 12c ust. 4 zdanie pierwsze rozporządzenia (UE) nr 806/2014, jako że opiera się ona na błędnej ocenie, zgodnie z którą zobowiązania pass-through należy uznać za część łącznych zobowiązań i funduszy własnych w rozumieniu tych przepisów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).

⁽³⁾ Minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

⁽⁴⁾ Miara wskaźnika dźwigni.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez ostateczną decyzję art. 12d ust. 3 pkt 4 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, jako że nie uwzględniono w niej zakresu uprawnień dyskrejonalnych dostępnych na podstawie tego przepisu oraz ciężaru dowodu spoczywającego na skarżącej w kontekście podnoszenia oczywistych błędów w ocenie i istnienia oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez SRB.
 6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez ostateczną decyzję art. 12c ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia (UE) nr 806/2014, jako że nie uwzględniono w niej oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez SRB przy określaniu wymogu podporządkowania wobec skarżącej.
 7. Zarzut siódmy, podniesiony tytułem pomocniczym, dotyczący naruszenia przez art. 12d ust. 3 akapit 4 w związku z art. 27 ust. 7 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i art. 12c ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 prawa wyższego rzędu (art. 16, 17, 20 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽⁵⁾) w zakresie, w jakim zobowiązania z tytułu skierowanych pożyczek preferencyjnych stanowią część łącznych zobowiązań, w tym funduszy własnych, przy określaniu minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, a SRB nie ma swobody uznania w zakresie ich nieuwzględnienia.
-

⁽⁵⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 391.